

Student 2012 – en student berättar

God eftermiddag allesammans!

Mitt namn är Elsa och jag är elev här på Österportgymnasiets samhällsvetenskapliga program. Som jag har förstått, så är det inte enbart jag här inne som har genomlevt sina gymnasieår här på Österport. För mig har de varit tre väldigt långa och stressiga, men också oerhört lärorika år.

Om jag skulle beskriva gymnasiet med ett enda ord skulle det vara "ansvar". Att ta eget ansvar för sina studier anser jag vara den främsta förändringen man genomgår när man påbörjar sin gymnasieutbildning. Plötsligt blir man inte längre tillsagd om vad man ska göra och när man ska göra det. Det är helt enkelt upp till var och en att ta saker i egna händer.

Jag minns hur förvirrad jag var de första månaderna. Så mycket som slängdes mot en på en gång och som man sedan förväntades utföra själv. Det var då min svensklärare introducerade mig till den fantastiska "Att göra listan", och jag överdriver inte när jag säger att den förändrade mitt liv! Med hjälp av "Att göra listan" fick jag omedelbart full koll på allt, och den är fortfarande det första jag sätter mig ner och skriver varje måndag kväll efter att ha blivit översköld med nya läxor och prov.

Nästa år är det Österportgymnasiets hundraårsjubileum, och oändligt mycket har uppenbarligen förändrats genom åren! Antalet gymnasister och lärare har mångdubblats! Men tro inte att vi lyfter artigt på våra skolmössor när vi möter en lärare längre, dels för att vi överhuvudtaget inte bär på skolmössor längre, dels för att relationen mellan lärare och elever idag är väldigt olik den från förr.

Lärarna har inte längre en s.k. "överstatlig makt" över eleverna, vilket kan vara bra på sitt sätt, men jag tror nog att nackdelarna överväger fördelarna. Respekten – eller snarare frånvaron av respekten – eleverna har för sina lärare orsakar en stökig atmosfär i klassrummet. Elever gör och säger vad de vill, hur de vill och när de vill, oavsett om de har tillstånd eller ej. Jag tror att denna frihet bara drabbar eleverna själva, eftersom konsekvenserna till den här sortens miljö ger försämrade undervisning från lärarnas sida, och därmed en försämrade inläring. Jag menar dock inte att den s.k. "överstatliga makten" borde återinföras, men jag anser definitivt att en ökad disciplin hade gynnat oss allihop.

Jag förmodar att man även var mycket striktare med elevers närvaro förr. Hög frånvaro har genom åren varit ett stort bekymmer, inte bara här på Österport, utan på skolor över hela landet! Men nyligen infördes faktiskt ett nytt och ganska så genialiskt system. Nu skickas det nämligen ett sms till elevens vårdnadshavare för att meddela dem så fort en elev skolkar eller är försenad till en lektion. Trots att detta precis har införts är det förvånansvärt effektivt, något bara tekniken kan erbjuda!

Det som förmodligen har förändrat skolmiljön allra mest är just detta – tekniken. I princip allt utförs med hjälp av någon form av teknik. Man skriver skolarbeten på datorn, man lämnar in uppsatser via mejl, man håller i presentationer med hjälp av PowerPoint och är det något man undrar över så "googlar" man det.

Det enda som skrivs för hand idag är givetvis prov, något som säkerligen också kommer att genomgå en förändring så fort man lyckas lista ut ett sätt att hindra elever från att fuska såklart.

Något jag tycker är helt fantastiskt är att vi nu för tiden tar emot utbyteselever från olika delar av världen varje år. Själv har jag fått chansen att lära känna en del väldigt väl. Vår klass tog nämligen emot en italiensk tjej vid namn Elisabetta förra året, och via henne lärde jag känna en del andra utbyteselever som skolan tog emot – bland annat Kaycie från Kanada, Andrea från USA och Leonardo från Italien, vilket givetvis var jättekul! Förutom vänskapen man utvecklar, så är det även väldigt lärorikt. Det ger oss möjligheten att lära känna nya kulturer, språk och traditioner samt dela med oss av vår egen.

Vi har alla rusat igenom samma gamla korridorer och vi har alla vid ett eller annat tillfälle gått och längtat efter att få springa ut på den berömda stentrappan! Men jag minns fortfarande hur otroligt nervös och osäker jag var på morgonen till min första dag som gymnasist. Känslan är faktiskt inte så

olik från den jag känner idag. Inte bara för att jag står här och håller tal inför en massa främmande ansikten, vilket jag måste erkänna att jag har varit nervös inför – men vad som skrämmer mig mest är det okända som väntar efter att ha sparkats ut som en av Österports kära studenter fredagen den 8 juni 2012.

Jag skrev faktiskt en liten dikt om just den här känslan häromdagen på engelskan, som jag skulle vilja dela med mig till er här idag. Den lyder som följer:

*It is scary to think where I may go,
to follow my feet on a very unknown road.*

*It is fair to say that I am not the same,
because through it all I have grown and changed.*

*This is just the end of chapter one,
a closing of what I have learned and done.*

*Thanks to those who helped me all along,
to the people who have made me strong.*

*All I have are hopes and dreams,
established from what I believe.*

*I know I can achieve them if I try,
I have made it this far, my wings are trained
and now it is time to let them fly...*

Avslutningsvis vill jag tillägga att min tid här på Österportgymnasiet har hjälpt mig att utvecklas något så enormt mycket som person, och förhoppningsvis är jag väl förberedd inför vad som komma skall. Tack!

Elsa Gavilan Sjöström, SP3C, maj 2012